

68.
koncertní
sezona
2023
2024

DVOŘÁK & SIBELIUS
Filharmonie v divadle II
4. abonentní koncert
Janáčkovo divadlo
20 a 21|6|2024

Filharmonie
Brno Philharmonic

Program

ANTONÍN DVOŘÁK

Houslový koncert a moll op. 53 | 33'

Violin concerto in A minor, Op. 53

1. Allegro, ma non troppo
2. Adagio, ma non troppo
3. Finale: Allegro giocoso, ma non troppo

---

přestávka | 20'

JEAN SIBELIUS

Symfonie č. 1 e moll op. 39 | 40'

Symphony No. 1 in E minor, Op. 39

1. Andante, ma non troppo - Allegro energico
2. Andante (ma non troppo lento)
3. Scherzo: Allegro
4. Finale (Quasi una Fantasia): Andante - Allegro molto -
Andante assai - Allegro molto come prima - Andante
(ma non troppo)

Alexander Sitkovetsky housle / violin

Filharmonie Brno

dirigent / conductor **Michael Schönwandt**

||ROK||
((ČESKÉ))
||HUDBY||
“2024”

O skladbách

Romantickou tvorbu, podobně jako tu barokní, charakterizuje především vypjatý důraz na emoce. Od počátku 19. století umělci tónů postupně rozšiřovali i překračovali tradiční harmonické postupy, vycházeli z mimohudebních motivů a uplatňovali barvitou instrumentaci, což mělo za následek nebyvalé rozšiřování orchestru i nejrůznější inovace ve stavbě hudebních nástrojů. Snad nejcharakterističtější pro období mezi lety 1800 a 1920 byly tzv. národní školy, vzešlé ze silicích nacionálních tendencí rodících se na přelomu 18. a 19. století. V hudebním prostředí se tedy jednalo o inklinaci k určité zemi či národu promítnutou do umělcovy tvorby – použitím folklorních prvků a mimohudebních námětů spojených s národem a vlastí či zhudebňováním veršů lidové poezie i umělé tvorby v národních jazycích. Inspirační studnice tedy byla takřkajíc bezendná. A právě příslušnost k národním školám, důraz na „kořeny“ včetně některých životních osudů představují jedno z pojitek autorů, jejichž díla dnešního večera vyslechneme.

Antonín Dvořák (1841–1904) je považován za jeden ze symbolů naší národní hudební historie. Jeho dílo výrazně obohatilo nejen české, ale i světové kulturní dědictví. Dvořákovy kompozice jsou oblíbené napříč kontinenty, zejména pro své melodické bohatství a dynamické rytmy mající základy v českých lidových písních. Skladatel po celý život výrazně

inklinoval k prostředí, z něhož vzešel. Zázitky z dětství prožitého v Nelahozevsi, studentská léta ve Zlonicích a v Praze i pozdější pobyty v milované venkovské vilce na Vysoké u Příbrami podstatně ovlivnily jeho tvorbu. Pozdní Dvořákovo dílo pak hranice domoviny překračuje a jeho tvorba se stává doslova nadnárodní.

Prvního velkého úspěchu dosáhl Dvořák v roce 1872 kompozicí hymnu *Dědicové Bílé hory*. Roku 1873 se oženil s Annou Čermákovou a rok poté nastoupil na místo varhaníka kostela svatého Vojtěcha na Novém Městě pražském. V letech 1874–1879 každoročně posílal do Vídně žádost o stipendium zřízené na podporu začínajících skladatelů. Členem komise byl rovněž Johannes Brahms (1833–1897), kterého Dvořáková díla zaujala a který posléze sehrál klíčovou roli v jeho kariéře. Doporučil jej totiž svému nakladateli Fritzi Simrockovi, jemuž do Berlína poslal Dvořákovy *Moravské dvojzpěvy*. Nakladatel byl nadšen a rozhodl se skladbu vydat tiskem. Jako zkušený obchodník si od Dvořáka ihned vyžádal nový cyklus tanců pro čtyřruční klavír „ve stylu Brahmových *Uherských tanců*“. Světlo světa spatřily *Slovanské tance*, které okamžitě po vydání zaznamenaly mezinárodní úspěch. Od roku 1878 se skladatelovo jméno začalo objevovat v novinách po celé Evropě a jeho hudbě tleskali významní hudební kritikové. O rok později vzniká **Koncert pro housle a orchestr a moll** op. 53, jedno

z vrcholných děl Dvořákovy slovanského období, v němž se výrazně inspiroval lidovou melodikou. Za vznikem tohoto díla stála rovněž objednávka Fritze Simrocka, přičemž mělo být určeno houslovému virtuosovi Josephu Joachimovi (1831–1907), s nímž se Dvořák setkal na jaře stejného roku v Berlíně. Joachim již některé práce českého skladatele znal, snad díky Johannesu Brahmsovi, v premiéře provedl s dalšími hudebníky jeho *Smyčcový sextet A dur* a Dvořákovu díla nejednou zařadil na repertoár svého kvarteta.

První verze koncertu byla dokončena v září 1879 během Dvořákovy pobyty na Sychrově. Náčrty koncertu prezentoval Dvořák Joachimovi v Berlíně, aby v konečné partitūře reflektoval všechna houslistova doporučení. Rukopis byl poté zaslán do Berlína s prosbou o vyjádření „nepokrytého mínění“ velkého mistra. Není známo, zda tehdy Joachim skladbu komentoval. Oba umělci se znovu setkali až roku 1880 a Dvořák celé dílo výrazně přepracoval. Hodnocení tedy patrně přišlo až na zmíněné schůzce. Novou verzi díla poslal skladatel opět do Berlína. Odpověď dorazila až roku 1882, samozřejmě s návrhy na další změny... Joachim požadoval úpravy partu sólových houslí a menší hustotu orchestrální sazby, a tak musel Dvořák na podzim znovu do Německa, konečně na přehrávku koncertu, o čemž s úlevou informoval Fritze Simrocka. V listopadu za skladatelovy přítomnosti dílo zaznělo v rámci orchestrální zkoušky na půdě berlínské hudební akademie. Zdálo by se, že si Dvořák mohl konečně oddechnout. Nicméně na scénu tentokrát vstoupil Simrock se svým poradcem Robertem Kellerem, již chtěli v partitūře provést několik dalších úprav. Dvořák je částečně akceptoval, zcela však odmítl změnit pro tento koncert charakteristické attacca spojení prvních dvou vět. Nakladatel s touto podmínkou souhlasil a partitūru vytiskl.

Smutnou skutečností zůstává fakt, že původně zamýšlený interpret díla, který výrazně prodloužil dobu vzniku jeho finální podoby, koncert sám nikdy neprovedl. Joachima totiž stále více zaměstnávala administrativa spojená s funkcí ředitele berlínské akademie, občas se věnoval dirigování, a pokud vystoupil sólově, provozoval již dříve nastudovaná díla. Koncert tak premiérově provedl neméně slavný houslista František Ondříček (1857–1922), jenž měl tehdy za sebou úspěšná turné po Evropě, Rusku i Spojených státech. Dílo zaznělo v premiéře 14. října 1883 v Rudolfinu pod taktovkou Mořice Angera (1844–1905). Ondříček poté koncert hrál v rámci svých evropských turné. První uvedení skladby mimo české země se tak událo necelé dva měsíce po pražské premiéře, konkrétně ve Vídni, a setkal se s enormními ovacemi.

Houslový koncert a moll představuje po formální stránce tradiční třívětou skladbu tohoto typu s okrajovými větami v rychlém tempu a střední lyrickou větou písňového charakteru. Z běžné produkce se vymyká zmíněným spojením první a druhé věty do jednoho celku. V první větě Dvořák nápaditě kombinuje sonátovou formu s rondem, navzdory tradici zde chybí orchestrální expozice. Tu nahrazuje pouze krátká introdukce, po níž zazní housle prezentující hlavní téma. Provedení pak spíše připomíná improvizaci a celá věta má charakter fantasmie. Druhá věta v F dur je kontrastní meditací k větě první. Široká melodika houslového partu má výrazně písňový charakter a kontrastuje tak nejen s větou první, ale i s vypjatě rytmickým vedlejším tématem druhé věty.

Konečně závěrečné rondo je pozoruhodnou stylizací českého lidového tance furiant, charakteristického synkopováním a prudkostí. Pozoruhodná je zde vynalézavá instrumentace, např. uplatnění sólových tympánů. Celkové vyznění třetí věty budí dojem, že je spíše součástí cyklu *Slovanckých tanců*. Dvořákův houslový koncert se velmi rychle stal jednou ze základních součástí repertoáru všech českých a vybraných světových houslistů.

Láska k rodné zemi, její kultuře a folkloru byla zcela zásadním inspiračním zdrojem také pro o generaci mladšího finského skladatele **Jeara Sibelia** (1865–1957), jehož některé životní osudy jako by korespondovaly s těmi Dvořákovými. Původním jménem Johann Julius Christian Sibelius se narodil do rodiny lékaře Christiana Gustafa Sibelia ve městě Hämeenlinna

na území Finského velkovévodství, které bylo tehdy autonomní součástí Ruského impéria. V rodině Sibeliových se hovořilo švédsky, a tak se skladatel – podobně jako náš Bedřich Smetana – naučil plynule mluvit jazykem své země až v dospělosti.

Na chlapcově výchově měly zásadní podíl matka a babička, neboť otec Christian Sibelius zemřel, když byly Jeanovi dva roky. Snad to byly právě ony dvě kulturně založené ženy, které jej v devíti letech přivedly ke studiu klavíru, k němuž si o pět let později přibral ještě housle. Již v desíti letech zkusil komponovat a své skladby pak hrál se svými sourozenci. Od roku 1885 studoval práva na univerzitě v Helsinkách. Souběžně však docházel na tamní konzervatoř na hodiny houslí a hudební teorie. Láska k hudbě u něj nakonec zcela zvítězila, rodina svolila k ukončení studia práv a souhlasila s přechodem studenta na konzervatoř do třídy ředitele této instituce, Martina Wegelia (1846–1906). Sibelius měl jasný cíl – stát se houslovým virtuosem. Později však svůj úmysl kriticky přehodnotil. Nepřestal se však intenzivně věnovat houslové hře na úkor komponování. Po absolvování konzervatoře odešel studovat do Berlína a později do Vídně s doporučujícím dopisem od Johanna Brahmsa, jenž se s ním, na rozdíl od Antonína Dvořáka, nikdy osobně nesetkal. Sibelius od mládí obdivoval severské národní eposy, například báseň *Kalevala*. Ke kompozici jeho prvního zásadního díla jej přivedla symfonie *Aino* Roberta Kajanuse (1856–1933). Ve snaze složit podobnou instrumentální skladbu na stejné téma vznikla symfonická báseň, resp. pětivětá programní symfonie pro sbor a orchestr *Kullervo*, považovaná za mezník ve finských kulturních dějinách. Z Jeara Sibelia se stal významný finský hudebník, jehož věhlas se rychle šířil i za hranice státu. On sám přijal ideály finského nacionalistického hnutí a rozhodl se stát skladatelem „bojujícím za práva lidu“. Od roku 1892 působil rovněž jako učitel skladby. Roku 1908 byla skladateli diagnostována rakovina hrtanu, pročež podstoupil dvě operace a zřekl se své vášně pro tabák. Díky léčbě mohl dalších padesát let žít a tvořit svá velká díla, jako byly symfonie a symfonické básně, i řídit jejich prová-

dění v zahraničí, nejčastěji ve Velké Británii a Spojených státech. Zde roku 1914 získal čestný doktorát na Yaleově univerzitě. Zemřel 20. září 1957 v Järvenpää u Helsinek a byl pohřben v blízkosti svého domu.

Sibelius se ve své tvorbě, čítající na 250 děl, dotkl celé řady forem a žánrů, včetně opery (*Panna ve věži*). Proslavily jej především orchestrální skladby. Vedle *Houslového koncertu d moll*, který často zaznívá z koncertních pódii, jsou to zejména symfonické básně a sedm symfonií (rukopis osmé symfonie autor zničil), náležejících k nejuváděnějším dílům přelomu 19. a 20. století.

Symfonii č. 1 e moll op. 39 zkomponoval ve svých čtyřiačtyřiceti letech. Tehdy měl již na kontě svých prvních pět rozsáhlých symfonických básní. Rozhodl se však zcela oprostít od veškerých mimohudebních myšlenek, což dokládají slova: *Mé symfonie v žádném případě nespádají do okruhu Kalevaly. Dokonce ani při komponování První symfonie jsem na Kalevalu nemyslel.* Pro Sibelia, který se rád nechával unášet sny a emocemi, to zpočátku nebyl lehký úkol, nicméně postupně v tomto žánru dosáhl skutečného mistrovství díky studiu díla Ludwiga van Beethovena (1770–1827). Čtyřvětá *Symfonie e moll* vychází z jeho tehdejších romantických vzorů, což je patrné primárně v sentimentálních tématech první a závěrečné věty. V nich je zřetelný vliv Petra Iljiče Čajkovského (1840–1896). Scherzo je naproti tomu zrcadlem stejnojmenných vět symfonií Antona Brucknera (1824–1896). Ačkoliv dílo nevychází z konkrétního mimohudebního obsahu, inspirace finskou kulturou a jejím folklorem, stejně jako samotnou severskou přírodou, je v něm patrná. Pro Sibeliovu první symfonii jsou charakteristické sólové party smyčcových a dechových nástrojů. První větu otevírá rozsáhlé klarinetové sólo za doprovodu tympánů, v dalších větách se objevují sóla houslí, violy a violoncella. Poprvé zazněla 26. dubna 1899 za skladačova řízení, a to v podobě, která se nedochovala. Ihned po premiéře totiž Sibelius partituru upravil v dodnes uváděnou verzi. V následujícím roce ji hráči Helsinské filharmonické společnosti představili pod taktovkou Roberta Kajanuse na evropském turné, jehož úspěch otevřel Jeanu Sibeliovi cestu k mezinárodnímu věhlasu.

Petr Slouka

O účinkujících

© Vincy Ng

Alexander Sitkovetsky (1983 v Moskvě) pochází z rodiny se silnou hudební tradicí. Na koncertním pódiu debutoval v osmi letech a v témže roce zahájil studium na Menuhinově škole v Anglii, se kterou nyní umělecky spolupracuje. Absolvoval rovněž Královskou akademii hudby v Londýně a Kronbergovu akademii v Německu.

Coby mimořádně talentovaný sólový i komorní hráč a dirigent se těší celosvětovému uznání. Získal mnoho ocenění, například 1. cenu v soutěži Trio di Trieste, již se v roce 2011 účastnil po boku čínské klavíristky Wu Qian. V roce 2016, po třiletém angažmá v newyorském Lincolnově centru v rámci prestižního Bowersova programu, obdržel Cenu Lincolnova centra pro mladé umělce.

Účinkoval s řadou významných orchestrů jako Yomiuri Nippon Symphony Orchestra, Královský filharmonický orchestr, Mnichovský komorní orchestr, Orchester Konzerthausu v Berlíně, BBC Scottish Symphony Orchestra, Nizozemský filharmonický orchestr, Tokijský symfonický orchestr, European Union Chamber Orchestra, Hallé Orchestra, Academy of St. Martin in the Fields, Moskevský symfonický orchestr, Petrohradský symfonický orchestr, Orquesta Filarmónica de Bolivia, Národní symfonický orchestr Polského rozhlasu, Ruský státní symfonický orchestr, Residentie Orkest The Hague, Orchester Velšské národní opery, BBC National Orchestra of Wales, Londýnský symfonický orchestr a Philharmonia Orchestra.

Jako sólista je pravidelně zván na turné po Velké Británii, například s Bruselskou filharmonií, s vídeňským Tonkünstler-Orchester či s Filharmonií Brno, s níž na podzim 2022 dvakrát provedl Korngoldův *Houslový koncert D dur*.

Kromě toho je zakládajícím členem úspěšného souboru Sitkovetsky Trio a stálým členem smyčcového kvarteta vedeného Julií Fischerovou. Od sezony 2023/24 působí jako umělecký ředitel renomovaného polského komorního orchestru NFM Leopoldinum Orchestra.

Více na alexandersitkovetsky.com.

Dnešní Filharmonie Brno vznikla v roce 1956 sloučením rozhlasového a krajského orchestru a od té doby patří svou velikostí i významem k české orchestrální špičce. Na svých turné provedla na tisíc koncertů v Evropě, ve Spojených státech, v Latinské Americe, na Dálném i na Blízkém východě. Je pravidelným hostem světových i českých festivalů, kde často spojuje umělecké síly s Českým filharmonickým sborem Brno. V sezóně 2022/2023 uspořádala turné po Velké Británii a Spojených státech a navštívila řadu renomovaných pódii (Festival Rheingau, festival Ars Electronica v Linci, Grosses Festspielhaus v Salcburku, Gewandhaus v Lipsku).

Orchestr pravidelně natáčí pro Český rozhlas a Českou televizi. Kromě realizace nahrávek pro řadu společností (Supraphon, Sony Music, IMG Records, BMG, Channel 4) zakládá filharmonie v roce 2020 svůj vlastní nahrávací label Filharmonie Brno, kde doposud vydala 6 titulů. Nahrávka *12. symfonie* Philipa Glasse z této edice byla nominována v roce 2022 na cenu ICMA. Dynamicky také rozvíjí zakázkové nahrávání pro globální klientelu v rámci Czech Orchestra Recordings.

Dějiny orchestru prošla řada českých a světových dirigentských osobností jako Břetislav Bakala, František Jílek, Petr Altrichter, Jiří Bělohávek, Sir Charles Mackerras, Jakub Hrůša nebo Tomáš Netopil. Od sezony 2018/2019 je šéfdirigentem a uměleckým ředitelem Filharmonie Brno Dennis Russell Davies.

Od roku 2000 pořádá filharmonie letní open air festival na brněnském hradě Špilberk, v roce 2012 se stala pořadatelem renomovaných festivalů Moravský podzim, Velikonoční festival duchovní hudby a Expozice nové hudby. Zaštiťuje mezinárodně proslulý dětský sbor Kantiléna, od roku 2010 se podílí na festivalu mladých hudebníků Mozartovy děti, v roce 2014 zakládá svou Orchesterální akademii.

Filharmonie Brno je dnes nejen silným hráčem na poli symfonické hudby doma i v zahraničí, ale i předním organizátorem hudební sezony druhého českého města, aktivním festivalovým pořadatelem, kreativním lidem orchestrální dramaturgie a inovativním tvůrcem široké škály edukativních programů. Působí v neorenesančním Besedním domě, „brněnském Musikverein“ z dílny Theophila von Hansena z roku 1873, a těší se na nový moderní koncertní sál, který navrhuje tým architektů Tomasze Koniora a Petra Hrůši a akustika Yasuhisa Toyoty.

Michael Schønwandt (1953 v Kodani) působil jako hudební ředitel v Královském orchestru a Kralovské opeře v Kodani (2000–2011), kde se na dirigentském stupínku začal objevovat již od roku 1979. Byl šéfdirigentem Nizozemské rozhlasové komorní filharmonie (2010 až 2013), Berlínského symfonického orchestru (1992–1998), hlavním hostujícím dirigentem bruselské opery La Monnaie (1984–1987), Dánského národního rozhlasového symfonického orchestru (1987–2000), Královské vlámské filharmonie a Státního divadla Stuttgart. Od roku 2015 je šéfdirigentem Orchestru Národní opery Montpellier a od sezony 2022/2023 stálým hostujícím dirigentem v Belgickém národním orchestru. V Brně se naposledy představil v roce 2023, kdy s brněnskými filharmoniky provedl Sibeliovu *Pátou symfonii*, Abrahamsenovu skladbu *let me tell you* a výběr z orchestrálních suit Peer Gynt Edvarda Griega.

V Bayreuthu dirigoval *Mistry pěvce norimberské*, v Kodani uvedl mj. novou inscenaci tetralogie *Prsten Nibelungův* v nově otevřeném operním domě v roce 2006. S Londýnským symfonickým orchestrem a Alfredem Brendelem provedl komplet Beethovenových klavírních koncertů, pro společnost Chandos natočil ceněné nahrávky s Dánským národním rozhlasovým symfonickým orchestrem, včetně Straussovy *Salome*, která vyšla v roce 1999 a kterou časopis Gramophone označil za nejlepší nahrávku tohoto díla vůbec.

Je propagátorem hudby soudobých skladatelů, svou autoritou se postavil například za opery svého krajana Poula Ruderse *Příběh služebnice* a *Selma Ježková* (podle filmu Larse von Triera *Tanec v temnotách*). Abrahamsenovu skladbu *let me tell you* dirigoval mimo jiné v roce 2019 na koncertě Dánského národního symfonického orchestru, na němž byla skladateli předávána Hudební cena Léonie Sonning – nejvyšší dánské hudební ocenění, udílené od roku 1959, kdy ho obdržel Igor Stravinskij.

Summary

Dvořák's *Violin Concerto in A minor* and Sibelius's *First Symphony in E minor*, two important works of Czech and Finnish Romanticism respectively, will be presented by the Danish conductor Michael Schønwandt, who returns to Filharmonie Brno to continue the project of performing the complete Sibelius symphonies (so far he has conducted the *Second* and the *Fifth* in the city). Appearing as soloist in the Dvořák piece will be the British violinist Alexander Sitkovetsky, who collaborated with Filharmonie Brno during its autumn 2022 tour of the United Kingdom, twice performing Korngold's *Violin Concerto in D major*.

Dvořák's *Violin Concerto*

It was his Berlin publisher Simrock who suggested to Antonín Dvořák (1841–1904) that he compose his *Violin Concerto in A minor*. Dvořák started the work in mid-1879 and from the beginning he had in mind as soloist the celebrated Joseph Joachim, whom he consulted about the solo part and to whom he promised the first performance. However, it took Joachim two full years after the completion of the concerto to send his minor revisions to Dvořák. As at that time Joachim was no longer performing much as a soloist, it was the young Czech violinist František Ondříček who adopted the work and premièred it on 14 October 1883. The concerto became an essential part of Czech violin music and a fixture in the repertoires of many significant violinists, both at home (including Jaroslav Kocian, Jan Kubelík and Josef Suk) and abroad (including David Oistrakh).

Sibelius's *First Symphony*

Jean Sibelius (1865–1957) already had several larger compositions with patriotic accents to his name when, aged 33, he found the resolve to compose his *Symphony No. 1 in E minor* (1898–1899). His thoughts at the time were strongly influenced by the Finnish national epic, *Kalevala*, in which he found a deep fount of inspiration as an emerging composer. Speaking of his numbered symphonies, of which he wrote seven during his long life (he destroyed the score of the *Eighth*), however, he always stressed their autonomous nature: "My symphonies have nothing to do with *Kalevala*. I was not thinking about *Kalevala* even during the composition of the *First Symphony*." The national character of the *First Symphony*, supported by the Romantic ideals of the period, echoes of Finnish folklore and inspiration from the distinctive Nordic landscape, is nonetheless indubitable. First performed in April 1899 in Helsinki under the composer's baton, the symphony was taken on a European tour by the Helsinki Philharmonic Society orchestra (the predecessor of what is now the Helsinki Philharmonic Orchestra) with the famous conductor Robert Kajanus, including a performance at the World Fair in Paris – its success opened the path to international fame for Sibelius.

Alexander Sitkovetsky, a native of Moscow, from the age of eight studied at the Yehudi Menuhin School in Surrey, England. Besides appearances with prominent orchestras, he is also the founding member of the successful Sitkovetsky Trio and a permanent member of the Julia Fischer Quartet.

Michael Schönwandt was music director of the Royal Orchestra and the Royal Opera in Copenhagen and chief conductor of the Netherlands Radio Chamber Philharmonic Orchestra and the Berliner Sinfonie-Orchester. Since 2015 he has been chief conductor of the Opéra Orchestre National de Montpellier. He recorded the complete Beethoven piano concertos with Alfred Brendel and the London Symphony Orchestra, and made a series of acclaimed recordings with the Danish National Radio Symphony Orchestra for Chandos.

Vítězslav Mikeš,
translated by Štěpán Kaňa

Zveme vás na

---

25. ROČNÍK FESTIVALU ŠPILBERK

NE **18. 8. 2024**

PAVEL ČERNOCH 50

Uznávaný tenorista oslaví své významné životní jubileum koncertem, na němž zazní árie, duety, orchestrální přede hry a mezihry z oper Giuseppe Verdiho, Giacoma Pucciniho, Amilcare Ponchielliho, Pietra Mascagniho, Ruggera Leoncavalla, Goergese Bizeta, Bedřicha Smetany či Antonína Dvořáka.

Pavel Černoch tenor
Jana Šrejma Kačirková soprán
Slovenská filharmonie
dirigent **Jaroslav Kyzlink**

ST **21. 8. 2024**

JAMES BOND NIGHT

Průřez filmovou hudbou z neznámějších „bondovek“.

Sára Milfajtová zpěv
David Kraus zpěv
Český národní symfonický orchestr
dirigent **Steven Mercurio**

SO **24. 8. 2024**

HVĚZDNÝ KOREJSKÝ ORCHESTR

ANTONÍN DVORÁK **Karneval**, koncertní přede hra op. 92
MAX BRUCH **Houslový koncert** č. 1 g moll op. 26
JEAN SIBELIUS **Symfonie č. 2 D dur** op. 43

Bomsori Kim housle
KBS Symphony Orchestra
dirigent **Pietari Inkinen**

NE **25. 8. 2024**

BEETHOVENOVA DEVÁTÁ 200

LUDWIG van BEETHOVEN **Symfonie č. 9 d moll** op. 125
„**S Ódou na radost**“ pro sólisty, sbor a orchestr

Tereza Mátlová soprán
Jana Hrochová mezzosoprán
Peter Berger tenor
Roman Hoza baryton
Český filharmonický sbor Brno
sbormistr **Petr Fiala**
Filharmonie Brno
dirigent **Leoš Svárovský**

Pokračujte s námi i v sezoně 2024/2025.

HVĚZDNÁ

Filharmonie v divadle II

ČT 28. a PÁ 29. 11. 2024

POHÁDKOVÝ MAHLER

KORNGOLD **Bouře pro sbor a orchestr, Prosté písně**

FOERSTER **Slavnostní ouvertura**

MAHLER **Píseň žalobná**, původní třívěťá verze

Chen Reiss soprán

Stefanie Irányi alt

Attilio Glaser tenor

Michael Wagner baryton

Český filharmonický sbor Brno

sbormistr **Petr Fiala**

Filharmonie Brno

dirigent **Dennis Russell Davies**

ČT 16. a PÁ 17. 1. 2025

MAURICE RAVEL 150

RAVEL

Dafnis a Chloé, suita č. 2

Koncert pro klavír levou rukou a orchestr D dur

Koncert pro klavír a orchestr G dur

La valse, poème chorégraphique

Alexandre Tharaud klavír

Filharmonie Brno

dirigent **Dennis Russell Davies**

ČT 27. a PÁ 28. 3. 2025

SCHUMANN & ŠOSTAKOVIČ

SCHUMANN **Violoncellový koncert a moll**

ŠOSTAKOVIČ **Symfonie č. 4 c moll**

Steven Isserlis violoncello

Filharmonie Brno

dirigent **Dennis Russell Davies**

ČT 19. a PÁ 20. 6. 2025

LETNÍ OSVĚŽENÍ

RESPIGHI **Římské fontány**

SAY **Koncert pro bicí nástroje a orchestr**, česká premiéra

DEBUSSY **Preludium k Faunovu odpoledni, Moře**

Adélaïde Ferrière bicí nástroje

Filharmonie Brno

dirigent **Tomáš Hanus**

Prosíme posluchače, aby zaujali svá místa včas a vypnuli své mobilní telefony.

Změna programu a účinkujících vyhrazena.

Za podporu a spolupráci děkujeme

vydala Filharmonie Brno v roce 2024

text Petr Slouka, Vítězslav Mikeš

překlad Štěpán Kaňa

sazba Ingrid Králíková

motiv na obálce je inspirovaný stropní malbou ze zasedacího domu, která představuje páva s květinami

produkce Point CZ

redakční uzávěrka 13|6|2024

Filharmonie Brno, příspěvková organizace

Komenského náměstí 534/8, 602 00 Brno, ☎ +420 539 092 801

www.filharmonie-brno.cz, www.salprobrno.cz

Jihomoravský kraj

Statutární město Brno finančně podporuje Filharmonii Brno.

Vybrané koncerty se konají za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky a Jihomoravského kraje.

filharmonie-brno.cz
salprobrno.cz

